

Ağlayan Ağaç

Günlerden bir gün, oduncular ormana girip, tüm ağaçları kesmeye başlamışlar, koca ormanlık alanda tek başına bırakmışlardı ağlayan ağacı. Evet, adı üzgün ağaçtı, çünkü etrafındaki dostları bir bir kesildikçe içine kapanmış, her ağacın ardından bir dalını düşürmüş, her ağaç ile birlikte meyveleri yok olmuş.

En sonunda hiç işe yaramayan, kırık dallı küçük bir ağaç olarak kalmış. O kadar üzgün ve perişanmış ki her gün sürekli ağlar dururmuş.

Bir gün yine haline ağlarken, minik mavi renkli çok güzel sesi olan bir kuş konmuş dallarına. “Merhaba, neden ağlıyorsun?” diye sormuş. Üzgün ağaç dalına bir kuş konduğunu görünce çok şaşırılmış ve halini anlatmaya başlamış. “Tüm arkadaşlarımı tek tek kesip götürdüler, burada tek başıma kaldım. Üstelik önceden çok güzel meyveler verirken artık bir tek bile yaprak açamaz oldum.”

“Sen bunun için mi üzülüyorsun yani?”

“Elbette. Artık kimse beni sevmiyor, herkes gelip ne kadar çirkin olduğumu söylüyor.”

“Kendini güzelleştirmek senin elinde ağaç kardeş.”

“Benim mi? Nasıl peki?”

“Evet, senin elinde. Her şeyden önce arkadaşlarını geri getiremeyiz bunu bile ve artık üzülme. Sonrasında ise hep iyi şeyler düşün. Yeniden meyvelerin olduğunu, herkesin gölgede dinlediğini filan. Göreceksin mutlaka faydası olacak.”

Üzgün ağaç kısa bir süre düşündükten sonra güzel kuşa hak vermiş. O günden sonra hep iyi şeyler düşünmüş ve kısa sürede ilk önce yaprakları yeşermeye başlamış, ardından sulu sulu meyveleri olmaya başlamış. Zamanla o kadar büyüüp gelişmiş ki herkes yazın sıcak günlerinde dinlenmek için gölgesinden faydalanmaya başlamış. Kendisinde kısa sürede olan bu değişime inanamayan üzgün ağaç, düşüncelerin hayatı nasıl etkilediğini düşünmüş ve bir daha hiç bir şey için üzülmemiş.

Gökten üç elma düşmüş; biri masalı okuyanın başına, biri dinleyenin başına, biri de tüm iyi insanların başına olsun.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>